

Čovek nije slepac koji sanja da vidi. Videti se može i dodirom, najjasnije srcem. Zato se priče ispričane crtežom i bojama najduže pamte. One, ispričane u vinogradu svoga oca u Novom Bečeju, od dokonih ljudi na putu u crkvu ili iz nje, uz fićok rakije ili čašu vina, uokvirio je na svojim slikama.

Naslušao se svega i svačega što se utisnulo u njegovu svest kao zapovest, što se može isčitati na njegovim slikama: od apokaliptičnog potopa, do Lale, koji za rodne godine u šaraglje stavlja veliku bundevu i veliki kukuruz, nakrivi šešir na stranu i ide cik-cak kući, da svi vide kako mu je rodilo, a za sušnih, natuče šešir da ga niko ne pozna i kući ide najkraćim putem, da ga komšije ne vide.

Sebe smatra slikarom Panonske nizije, hroničarem strahova njenih žitelja, od povratka mora i od suše.

- Ja uzmem parče zemlje, stavim ga na štrik, i prenosim na platno, sve sa štipaljka. To me podseća na dalijevski nadrealni svet koji sam premestio u Panoniju. Vollim dalijevsku slobodu, pa moji konji mogu i da lete, da budu i crveni, zeleni, kakvi god - kaže Janoš Mesaroš, kome su konji, razigrani, mitski, izmaštani, iskonski, zaštitni znak njegove umetnosti.

- Bez malo pola veka pokušavam da naslikam sliku bez konja. I kad god sam to napravio, komentar je bio: E sad tu naslikaj dva konja i biće odlična slika. Meni ne daju da slikam slike bez konja, ja sam osuđen na to. Na to me je osudio još Atila Bič Božji koji mi ih je ostavio u amanet i to one na kojim su Huni dojezdili u Panoniju, u kojoj sam rođen, baš u Novi Bečej i Vranjevo, čuveno po petopregu cara Franje Josifa I, u blizini prokopanog dela Tise, gde kažu da je sahranjen Atila Hunski. Na kraju sam prihvatio da su konji nešto bez čega ne mogu da živim. A da nema konja slikao bih žene, lepote uporedljivo jedino sa gracioznošću konja. Tako da nisam pogrešio – dodaje umetnik koji je u maju ove godine predstavljen na stranicama OXFORD enciklopedije kao jedan od trojice slikara iz Srbije, izabran zbog „autentičnosti njegovog likovnog izraza prepoznatljivog na svetskom nivou“.

Ovo priznanje, posle 300 samostalnih izložbi širom sveta, više od 7.000 naslikanih slika, smatra krunom svega što je u umetnosti uradio.

I pored svega ostao je isti, prirodan, narodski slikar, koji posećuje manifestacije, likovne kolonije, slika, kuva, trudi se da svojim fotoaparatom zabeleži svaki trenutak, zabavlja se i zabavlja druge, uvek okružen ljudima. I kaže:

- Mene ljudi vole, i vole moje slike, i ja se među njima najbolje osećam. Među odabranima ponekad me steže kravata, a cipele žuljaju.